

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513000248
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3513000248.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému G. T., nar. XX.XX.XXXX v F., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr.zák., prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. júna 2015 odvolanie obžalovaného G. T. proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19. decembra 2014, sp.zn. 0T/91/2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného G. T. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19. decembra 2014, sp.zn. 0T/91/2013 bol obžalovaný G. T. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr.zák. na tom skutkovom základe, že dňa 08.10.2013 v čase o 02.00 hod. viedol pod vplyvom alkoholu s koncentráciou 0,83 miligramov etanolu v litri vydychnutého vzduchu osobné motorové vozidlo značky D. XXX, evidenčné číslo vozidla U., v meste Nové Mesto nad Váhom, po ceste II/504 (Odborárskej ulici) smerom z komunikácie Čulenovej ulice (miestnej komunikácie), a to i napriek tomu, že činnosť vedenia motorového vozidla mu bola na dobu 3 rokov zakázaná trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp.zn. 0T/36/2012 zo dňa 26.06.2012, právoplatným dňa 26.06.2012, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr.zák.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný G. T. odsúdený podľa § 289 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/ Tr.zák., § 38 ods. 4 Tr.zák. a § 41 ods. 1 Tr.zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr.zák. uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 6 rokov.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadol odvolaním obžalovaný G. T. prostredníctvom svojho obhajcu pre nesprávnosť výrokov o vine, o treste odňatia slobody a o treste zákazu činnosti.

Obžalovaný G. T. (ďalej len „obžalovaný“) v písomnom zdôvodnení odvolania uviedol, že namieta správnosť napadnutého rozsudku, ktorému vytyká nejasnosť, neúplnosť skutkových zistení a nesprávne právne posúdenie skutku. Obžalovaný namieta, že súd sa nevyrovnal so všetkými, pre rozhodnutie významnými okolnosťami. Obžalovaný nesúhlasil s tvrdením súdu, že by z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní bolo možné jednoznačne a bez pochyb vyvodiť záver o tom, že skutok popísaný v obžalobe sa stal a že by ho spáchal obžalovaný. Poukázal na to, že súd nevykonal na hlavnom pojednávaní obhajobou navrhované dôkazy (výsluch svedka G. G., nevyžiadal správy z

príslušnej stálej služby policajného zboru o tom, kto nahlásil policajtom skutok zo dňa 08.10.2013, vyžiadanie správy od príslušného operátora lokalizácie mobilu obžalovaného, nariadenie znaleckého dokazovania na vyšetrenie duševného stavu obžalovaného, zabezpečenie dokladov k pozemku a objektu, kde bola vykonaná policajná kontrola obžalovaného zo dňa 08.10.2013), pričom sa obmedzil výlučne na výsluch dvoch príslušníkov policajného zboru, na základe ktorých potom vyslovil výrok o vine a treste. Postupom súdu, kedy bez osobnej účasti obžalovaného na hlavnom pojednávaní len prečítal jeho výpoveď a vypočul výlučne zasahujúcich príslušníkov policajného zboru, ktoré sú vo vzájomnom rozpore bez konfrontácie, a preto nemohol súd vec spoľahlivo a bez pochybností rozhodnúť a dosiahnuť účel trestného konania. Preto týmto postupom súdu bol porušený zákon a právo obžalovaného na obhajobu. Obžalovaný ďalej namietol, že výpovede svedkov (policajtov W. T. a B. R.) nie sú podporené žiadnym iným dôkazom, či už kamerovým záznamom, fotodokumentáciou, prípadne inými svedkami. Súd vôbec nepreveril výsluchom svedka G. G. jeho obhajobné tvrdenie, ktorý mal obžalovanému vozidlo doviesť na firmu a nechať mu kľúče od vozidla ako aj zabezpečením ostatných objektívnych dôkazov, ktorých výpovedná hodnota je určite vyššia v porovnaní s výpoveďou príslušníka policajného zboru, ktorý si okrem iného nepamätá prakticky nič, len to, že obžalovaného zastavili, vykonali s ním test na alkohol a stotožnili ho podľa dokladov. Sám obžalovaný vo svojej výpovedi tvrdí, že s policajtmí pri aute komunikoval, predložil im doklady a aj sa podrobil testu na alkohol, avšak popiera, že by šoféroval motorové vozidlo. Práve obhajobou navrhované dôkazy mohli potvrdiť alebo jednoznačne vyvrátiť obhajobu obžalovaného takým spôsobom, že vykonaním týchto dôkazných prostriedkov mohli byť získané jednoznačne fakty objektívnej povahy a nie len subjektívne tvrdenia príslušníkov policajného zboru. Za najzávažnejšie pochybenie obžalovaný považuje skutočnosť, že celý zásah príslušníkov policajného zboru, kontrola dokladov obžalovaného a kontrola testom na prítomnosť alkoholu bol vykonaný nezákonným spôsobom, a teda výsledky takéhoto konania príslušníkov policajného zboru nemôžu byť pred súdom použité ako dôkaz. Podľa názoru obžalovaného, príslušníci policajného zboru neboli oprávnení do objektu - dvora nejakej spoločnosti (súkromnej osoby) bez jej súhlasu vôbec vojsť a vykonávať tam úkony - kontrolu vodiča. Bez súhlasu vlastníka objektu bol preto vstup príslušníkov policajného zboru do súkromného objektu tretej osoby nezákonný, a teda aj následné konanie policajtov trpí vadou nezákonnosti. Obžalovaný vo svojom odvolaní rovnako namieťa aj uloženie mu nepodmienečného trestu odňatia slobody, na ktorý nie je vzhľadom na celkové okolnosti prípadu, osobu obžalovaného, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu zákonný dôvod. Obžalovaný má za to, že v teoretickom prípade, pri preukázaní jeho viny a ukladania trestu za spáchaný skutok, by uloženie podmienečného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom bolo dostatočným trestom spĺňajúcim zákonné podmienky a zásady pre ukladanie trestov, nápravu páchatela a ochranu spoločnosti. Vzhľadom na to, že podľa názoru obžalovaného nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že sa stíhaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr.por. a aby podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci i v intenciách uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 3To/47/2014-155 zo dňa 10.09.2014 a tieto správne vyhodnotil jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr.por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpovede svedkov W. T., B. R., o zápis o dychovej skúške vykonanej dňa 08.10.2013 o 02.08 hod. prístrojom Alcotest 7410, o trestný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp.zn. 0T/36/2012 a o ďalšie listinné dôkazy, na ktoré poukázal v napadnutom rozsudku, o vierohodnosti, ktorých nie sú žiadne pochybnosti a rovnako

ani o zákonom spôsobe ich vykonania. Svoje skutkové zistenia dostatočne podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade správne zistil, že skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku. Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybne usvedčujú obžalovaného G. T. zo spáchania žalovaného skutku. Súd pri hodnotení vykonaných dôkazov veľmi správne prihliadol na výpovede svedkov W. T. a B. R., ktorí v inkriminovanom čase vykonávali ako príslušníci policajného zboru v noci zo dňa 07.10.2013 na 08.10.2013 hliadku v Novom Meste nad Váhom.

Odvolací súd k námietke obžalovaného ohľadne postupu, ktorým súd prvého stupňa sa nevyrovnal so všetkými, pre rozhodnutie významnými okolnosťami tým, že nevykonaním na hlavnom pojednávaní obhajobou navrhované dôkazy (výsluch svedka G. G., vyžiadanie správy z príslušnej stálej služby policajného zboru o tom, kto nahlásil policajtom skutok zo dňa 08.10.2013, vyžiadanie správy od príslušného operátora lokalizácie mobilu obžalovaného, nariadenie znaleckého dokazovania na vyšetrovanie duševného stavu obžalovaného, zabezpečenie dokladov k pozemku a objektu, kde bola vykonaná policajná kontrola obžalovaného zo dňa 08.10.2013) uvádza, že ani jeden z uvedených dôkazov aj podľa názoru odvolacieho súdu nie je spôsobilý prívodiť zmenu, čo do skutkového zistenia a právnej kvalifikácie žalovaného skutku.

Svedka G. G. obhajoba navrhla vypočuť na hlavnom pojednávaní z dôvodu, že tento mal obžalovanému vozidlo doviesť na firmu a nechať mu kľúče od vozidla. Z vykonaného dokazovania výsluchmi svedkov W. T. a B. R., ktoré sa vzájomne dopĺňajú a neodporujú si, vyplynulo, že obaja svedkovia sa nielen v prípravnom konaní, ale aj s odstupom času na hlavnom pojednávaní nezávisle na sebe zhodli v tom, že vzhľadom k okolnostiam spáchania skutku bolo v podstate fyzicky nereálne, aby vozidlo D. XXX dňa 08.10.2013 v čase cca. o 02.00 hod. na mieste spáchania skutku viedol a disponoval ním niekto iný ako obžalovaný, nakoľko po pokyne a inštrukcii stálej služby, vozidlo obžalovaného začali po jeho lokalizácii sledovať počas jazdy ešte pred jeho zastavením a mali ho v bezprostrednom neprerušenom vizuálnom dosahu až do zastavenia vozidla, vystúpenia vodiča z vozidla a následných úkonov spočívajúcich v jeho stotožnení. Preto súd prvého stupňa správne odmietol vykonať na hlavnom pojednávaní dôkaz výsluchom svedka G. G., nakoľko tento svedok sa v čase spáchania skutku nenachádzal na inkriminovanom mieste. Preto jeho výpoveďou nie je možné ani potvrdiť ani vyvrátiť, či už tvrdenia obžalovaného, prípadne príslušníkov polície svedkov W. R. a B. R.. Odvolací súd poznamenáva, že v predmetnom konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by zasahujúci policajti boli voči osobe obžalovaného nejakým spôsobom zaujatí, že by si konajúc úmyselne vo vopred dohodnutej zhode verziu priebehu udalostí zo dňa 08.10.2013 účelovo vymysleli v snahe kriminalizovať obžalovaného. Sám obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že policajtov nepozná a videl ich prvýkrát v živote dňa 08.10.2013. Správne preto považoval súd prvého stupňa výsluch G. G. ako nadbytočný.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že neboli zabezpečené v predmetnom konaní správy z príslušnej stálej služby policajného zboru o tom, kto nahlásil policajtom skutok zo dňa 08.10.2013, neboli vyžiadané správy od príslušného operátora lokalizácie mobilu obžalovaného, odvolací súd uvádza, že skutočnosť, kto (generálie osoby nahlasovateľa) ohlásil príslušníkom stálej služby skutočnosť, že majú preveriť oznámenie o tmavom vozidle pohybujúcom sa v časti Hájkovky v Novom Meste nad Váhom, ktorého vodič mal byť podozrivý z jazdy pod vplyvom alkoholu, je uvedená správa absolútne bez významu, vzhľadom na okolnosti spáchaného skutku, jeho povahu a charakter. V uvedenej veci ide o to, že obžalovaný dňa 08.10.2013 v čase o 02.00 hod. viedol pod vplyvom alkoholu osobné motorové vozidlo, navyše v čase, kedy mu bol uložený trest zákazu činnosti vedenia motorového vozidla vo výmere 3 rokov. Uvedená správa nemá vplyv ani na jednu z podstatných skutočností vo vzťahu ku skutkovým zisteniam uvedeného prípadu. Správa o lokalizácii mobilu obžalovaného je pre účely predmetného trestného konania nepodstatná, nakoľko príslušníci polície potom ako spozorovali nahlásené vozidlo na Čulenovej ulici, ktoré zodpovedalo popisu, sa otočili a začali ho prenasledovať a mali ho v neprerušenom a bezprostrednom vizuálnom dosahu až do jeho zastavenia a vystúpenia vodiča z vozidla. Obaja príslušníci polície vo svojich výpovediach vylúčili, že by vo vozidle po bezprostrednom zastavení vozidla bola okrem obžalovaného iná nestotožnená osoba.

Odvolací súd k ďalšej námietke obžalovaného, že nebolo v danej veci vykonané znalecké dokazovanie na skúmanie jeho duševného stavu, keďže podľa vyjadrenia obžalovaného si mal siahnúť na život, dospel k záveru, že ide o účelovú obranu obžalovaného a vykonanie takéhoto dôkazu považuje i odvolací

súd za nadbytočné. Obžalovaný pod vplyvom uvedomovania si následkov svojho konania a hlavne po jeho vytriezvení najprv na psychiatrii v Trenčíne tvrdil, že si chce siahnuť na život, čo neskôr poprel, keď uviedol, že si to vymyslel, lebo nechcel ísť do cely predbežného zadržania. Preto záver súdu prvého stupňa o odmietnutí vykonania tohto návrhu obžalovaného považuje i odvolací súd za zákonný a správny.

K námietke obžalovaného, že súd prvého stupňa postupom, kedy bez osobnej účasti obžalovaného na hlavnom pojednávaní len prečítal jeho výpoveď a vypočul výlučne zasahujúcich príslušníkov policajného zboru, ktoré podľa obhajoby sú vo vzájomnom rozpore bez konfrontácie, a preto nemohol súd vec spoľahlivo a bez pochybností rozhodnúť a dosiahnuť účel trestného konania, uvádza, že už v uznesení Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 3To/47/2014-155 zo dňa 10.09.2014, ktorým bol podľa § 321 ods. 1 písm. a/, ods. 3 Tr.por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, odvolací súd konštatoval, že v pôvodne vykonanom dokazovaní neboli splnené zákonné podmienky pre postup podľa § 252 ods. 2, ods. 4 Tr.por. pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti zvoleného obhajcu obžalovaného. Súd prvého stupňa však v intenciách tohto uznesenia nariadil hlavné pojednávanie na 19.12.2014 o 12.30 hod. v pojednávacej miestnosti č.100/B súdu prvého stupňa a vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného v súlade ustanovením § 255 ods. 2 Tr.por. v spojení s § 252 Tr.por., nakoľko obžalovaný písomne bez výhrad vyjadril súhlas s tým, aby sa vykonalo hlavné pojednávanie na súde prvého stupňa bez jeho prítomnosti (viď. č.l. 187 spisu). Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa za prítomnosti obhajcu obžalovaného vypočul príslušníkov polície svedkov W. T., B. R., prečítal podľa § 258 ods. 4 Tr.por. zápisnicu o výpovedi obvineného z prípravného konania (č.l. 16-18 spisu) a zápisnicu o výpovedi obvineného pred sudcom pre prípravné konanie (č.l. 48-49 spisu) a podľa § 269 Tr.por. vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov založených v spise. K jednotlivým dôkazným prostriedkom po ich vykonaní, prokurátorka ani obhajca nemali žiadne pripomienky. Preto odvolací súd dospel k záveru, že ani uvedená odvolacia námietka obžalovaného nie je opodstatnená.

Obžalovaný v odvolaní ďalej namietal, že súd prvého stupňa mal zabezpečiť vlastnícke doklady k pozemku a objektu, kde bola vykonaná policajná kontrola obžalovaného (kontrola dokladov obžalovaného a kontrola testom na prítomnosť alkoholu), teda mala byť vykonaná nezákonným spôsobom, a preto nemôže byť pred súdom použitá ako dôkaz, nakoľko bez súhlasu vlastníka objektu bol vstup príslušníkov policajného zboru do súkromného objektu tretej osoby nezákonný a aj následné konanie policajtov trpí vadou nezákonnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že príslušníci polície (svedok W. T. a B. R.) v inkriminovanom čase sledovali osobu v osobnom motorovom vozidle, u ktorej existovalo podozrenie, že má riadiť vozidlo pod vplyvom alkoholu, pričom v závere prenasledovania vošli so svojím služobným motorovým vozidlom na parkovisko, na ktoré bol voľný prístup z verejnej komunikácie, pričom vo vstupe na parkovisko im nebránila žiadna prekážka. Legitimita a legálnosť ich procesných úkonov vyplýva z ustanovenia § 9 a § 19 zákona č.171/1993 Z.z. o policajnom zbore, podľa ktorých ustanovení policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania a policajt je oprávnený zaistiť osobu, ktorá svojím konaním bezprostredne ohrozuje svoj život alebo svoje zdravie alebo život a zdravie iných osôb alebo majetok, alebo pristihnúť pri páchaní priestupku, ak je dôvodná obava, že v ňom bude pokračovať, alebo ak je to nevyhnutne potrebné na riadne zistenie alebo objasnenie vecí, alebo ktorá sa nachádza na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a je potrebné zistiť jej súvislosť s trestným činom. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s námietkami obžalovaného o nezákonnosti získaných dôkazov v tomto trestnom stíhaní.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, ktorý svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr.zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr.zák., pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody, o spôsobe jeho výkonu a vo výroku o treste zákazu činnosti. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby ustanovenej v § 289 ods. 3 Tr.zák. (po zvýšení dolnej hranice, s dolnou hranicou

trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov a s hornou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky) pri zistení dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h) Tr.zák., že obžalovaný spáchal viac trestných činov a podľa § 37 písm. m) Tr.zák., že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený a pri nezistení ani jednej poľahčujúcej okolnosti na strane obžalovaného s použitím § 41 ods. 1 Tr.zák. a § 38 ods. 4 Tr.zák. vo výmere 1 roka nepodmienečne, je trestom zákonným a primeraným. Zodpovedá totiž všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a 4 Tr.zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Vzhľadom na skutočnosť, že od predchádzajúceho odsúdenia za obdobný trestný čin uplynulo krátke obdobie, je zrejmé, že predchádzajúci výkon trestu odňatia slobody v trvaní 1 mesiac nevedol k náprave obžalovaného. Preto odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a s prípadným uloženým probačným dohľadom nemožno považovať u obžalovaného za dostatočný. Okresný súd postupoval tiež zákonne a správne, keď obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák., nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselný trestný čin.

Odvolací súd po preskúmaní výroku o treste zákazu činnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 61 ods. 1, 2 3 Tr.zák. obžalovanému správne uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 6 rokov (v hornej polovici trestnej sadzby 1 rok až 10 rokov; teda v hranici trestnej sadzby od 5 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov), nakoľko obžalovaný sa dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou, pričom bol už za taký trestný čin trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp.zn. OT/36/2012 zo dňa 26.06.2012, právoplatným dňa 26.06.2012, odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 3 roky.

Na základe uvedeného odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o vine, o treste odňatia slobody, o spôsobe jeho výkonu, ako aj vo výroku o uloženom treste zákazu činnosti. Preto odvolanie obžalovaného G. T. zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.